

ΤΟ ΚΟΡΙΤΣΑΚΙ ΜΕ ΤΑ ΓΥΑΛΙΝΑ ΜΑΤΙΑ

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται από τις διατάξεις της ελληνικής νομοθεσίας (Ν 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και από τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η χωρίς γραπτή άδεια του εκδότη κατά οποιονδήποτε τρόπο ή οποιονδήποτε μέσο (ηλεκτρονικό, μηχανικό ή άλλο) αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

Copyright © Σεπτέμβριος 2014

Εξώφυλλο: Ιωάννης Π. Μήτσιος
Επιμέλεια κειμένου: Παναγιώτης Αποστολάτος
Σελιδοποίηση: Μπέτη Χειμαριού
Επιμέλεια έκδοσης: Βίκυ Κάουλα

© 2014 εκδόσεις IBISKOS
Μακεδονίας 21, 14561 Κηφισιά
τηλ: 210 8021333 - φαξ: 211 0135560
<http://www.iviskospublications.gr>
e-mail: info@iviskospublications.gr
ISBN: 9786185093112

Ιωάννης Π. Μήτσιος

ΤΟ ΚΟΡΙΤΣΑΚΙ ΜΕ ΤΑ ΓΥΑΛΙΝΑ ΜΑΤΙΑ

εκδόσεις ΙΒΙΣΚΟΣ

ΠΡΟΟΙΜΙΟ ΣΥΓΓΡΑΦΕΑ

Ο καθένας από εμάς έχει μια ιστορία να πει, και όταν αρχίζει να τη λέει, προσπαθεί να το κάνει όσο καλύτερα μπορεί. Άλλες φορές η ιστορία είναι πραγματική και άλλες βασίζεται σε προσωπικά βιώματα του αφηγητή, με σκοπό να διδάξει ή να περάσει κάποιο μήνυμα. Άλλες, πάλι, ως επί το πλείστον, είναι εξολοκλήρου φανταστική και αποσκοπεί απλώς στην τέρψη του ακροατή, ξυπνώντας συναισθήματα.

Μια τέτοια ιστορία είναι και η ακόλουθη, εξολοκλήρου φανταστική, με τα ιστορικά γεγονότα και τις πραγματικές τοποθεσίες να περιγράφονται μόνο για την προσθήκη μιας νότας ρεαλισμού και σε καμία περίπτωση για να θίξουν υπαρκτά πρόσωπα ή καταστάσεις του παρόντος, αλλά ούτε και τη σεβαστή μνήμη προσώπων του παρελθόντος. Θα είναι κοινότοπο ν' αναφερθεί ότι οι οποιεσδήποτε ομοιότητες ονομάτων είναι εντελώς συμπτωματικές και δεν «φωτογραφίζουν» συγκεκριμένα άτομα της πραγματικότητας. Όμως, θεωρείται υποχρεωτικό, εφόσον συμβαίνει σχεδόν πάντα, όλα τα επώνυμα να έχουν εμπνευστεί από αληθινά ονόματα.

Όσα ακολουθούν, λοιπόν, συγκροτούν την πρώτη προσωπική συγγραφική απόπειρα ενός μυθιστορηματικού έργου μυστηρίου, τρόμου και φαντασίας, αυτού του βεληνεκούς, απευθυνόμενο στους λάτρεις του είδους, ευελπιστώντας ν' αποκτήσει τις καλύτερες εντυπώσεις εκείνων που θα το διαβάσουν. Το περιεχόμενο είναι εμπνευσμένο από έναν «αστικό θρύλο» της περιοχής του Αμαρουσίου στην Αθήνα, αρκετά γνωστό στους κατοίκους της, αλλά δεν έχει ουδεμία σχέση μαζί του, όπως θα διαπιστωθεί. Πρόκειται για το κοριτσάκι με τα γυάλινα μάτια, ή αλλιώς... για το κορίτσι του νεκροταφείου...

Λέγεται πως στο νεκροταφείο του Αμαρουσίου τριγυρίζει το φάντασμα ενός μικρού κοριτσιού με ξανθά μακριά μαλλιά, φορώντας ένα

άσπρο φόρεμα (υποθετικά ένα νυχτικό) και με τα χέρια μπροστά στο στήθος του. Έχει θεαθεί από πολύ κόσμο –πάντα εκεί κοντά– και υπάρχει η γενική πεποίθηση πως δεν πρέπει να το ενοχλήσει κανείς. Οι περισσότεροι που το βλέπουν, νομίζουν ότι έχει χαθεί, αλλά μόλις κάποιος πλησιάσει για να του μιλήσει κι εκείνο στρέψει το βλέμμα του να τον κοιτάξει, αντιλαμβάνεται πως τα μάτια του κοριτσιού μοιάζουν να είναι γυάλινα! (Έχει την ιδιαιτερότητα να βλέπει, αλλά χωρίς να έχει μάτια! Σαν να μην υπάρχουν – λες και είναι ξεριζωμένα!)

Ακόμη και διερχόμενοι οδηγοί που περνούν απ' αυτό το μέρος το βράδυ, αντικρίζουν ένα κοριτσάκι να τους κοιτά ασάλευτο, χωρίς να κουνά ούτε τα μάτια του (εξ ου και η ονομασία)! Ισχυρίζονται ότι δεν πατάει στο έδαφος, μα αιωρείται στον αέρα με το λευκό του φόρεμα!

Τις πληροφορίες αυτές μπορεί ο καθένας να τις βρει με λίγο ψάξιμο στο διαδίκτυο. Η ρίζα της αρχικής προέλευσης της ιστορίας του συγκεκριμένου αστικού θρύλου δεν εξετάζεται εδώ. Ήταν αυτή όμως, που αποτέλεσε το εναρκτήριο λάκτισμα του κειμένου στα χέρια σας, το οποίο έγινε πραγματικότητα! Περισσότερα λόγια, θα είναι περιττά...

Καλή ανάγνωση.

Τρίκαλα, Φεβρουάριος 2013

*Αφιερωμένο εξαιρετικά στους νέους συγγραφείς,
όλους αυτούς που θέλουν να ενσαρκώνουν
τις σκέψεις τους σε ένα κομμάτι χαρτί.*

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 0

Το ουρλιαχτό της μοίρας

Όλοι το έχουν ακούσει τουλάχιστον μια φορά στη ζωή τους. Πολλοί είναι εκείνοι που δεν του δίνουν καθόλου σημασία. Μερικοί ενοχλούνται σε αφάνταστο βαθμό από το πόσο εκνευριστικός μπορεί να γίνει αυτός ο ήχος! Λίγοι όμως είναι αυτοί που τους τρομάζει και ανησυχούν στο άκουσμά του! Προάγγελος απλής ατυχίας, ή πραγματικής δυστυχίας από το επερχόμενο κακό;

Τι καλά που θα ήταν αν είχαν δίκιο οι πολλοί πάνω σε αυτό το θέμα! Ίσως στην τελική, να είναι καλύτερο να παίρνουμε το μέρος αυτών που πιστεύουν ότι η άγνοια είναι ευτυχία (sic) και όλων όσων τους βάζουν σ' αυτό το λούκι, ενσωματώνοντας εκούσια κι εμείς τους εαυτούς μας μες στην άλογη μάζα, ώσπου να εξισωθούμε με τούτα τα καρκινώματα της ανθρωπότητας, μόνο και μόνο για να έχουμε το κεφάλι μας ήσυχο! Μόνο και μόνο για να είμαστε εντάξει!

Να ζούμε ξέγνοιαστοι μέσα στη σαπουνόφουσκά μας...

Αλλά από την άλλη, βεβαίως, κανείς δεν πρόκειται να ωφεληθεί πραγματικά αν δεν επιδιώξει ποτέ να βαδίζει στον δρόμο της

αλήθειας. Και το πρώτο βήμα προς αυτήν την κατεύθυνση, είναι να πάρει την απόφαση να την αναζητήσει...

Το ουρλιαχτό του σκύλου! Αυτό το στενάχωρο αλύχτημα!

Τόσο θλιβερό, που φέρνει το μήνυμα του θανάτου! Κάθε φορά που ακούγεται, μια ψυχή χάνεται μέσα στο ακόλουθο εξάμνηο! Από τη στιγμή που το ευγενές τετράποδο αρχίσει το ρέκβιεμ της λύπης, δεν πρόκειται να σταματήσει μέχρι ο θάνατος να ολοκληρώσει το έργο του! Για κάποιον ανεξήγητο λόγο, προαισθάνεται το τέλος των ανθρώπων και προσπαθεί να τους το πει! Σε καθημερινή βάση! Είτε ζει στον ίδιο χώρο, είτε είναι γείτονας ή στενά συνδεδεμένος με την οικογένεια του γείτονα, ή ακόμα και ο τελευταίος άγνωστος που κατοικεί στην περιοχή, το πέπλο του θανάτου είναι το ίδιο βαρύ για τον καθένα! Όλοι είναι ίσοι απέναντί του, όταν ουρλιάζει το σκυλί...

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 1

Σιωπηρό προλούδιο

Ο αέρας λυσομανούσε πάνω στις μπαλκονόπορτες του ξενοδοχείου και τις έδερνε αδυσώπητα, σαν να ήθελε να τις καταβροχθίσει μονοκόμματα μαζί με τους μεντεσέδες τους! Τα παντζούρια, αν και σφαιλιστά γερά στη θέση τους, περιόριζαν μόνο ένα μικρό ποσοστό από τη δύναμη του παγερού βοριά εκείνης της νύχτας. Ήμερώματα της 24ης Ιανουαρίου του 20... Του 2002; Μάλλον! Κανείς δεν μπορεί να προσδιορίσει με ακρίβεια το έτος, αλλά σίγουρα ήταν στις αρχές της νέας χιλιετίας. Ναι! Έτσι πρέπει να ήταν! Νύχτα! Μια συνηθισμένη νύχτα στην καρδιά του χειμώνα. Μια νύχτα χωρίς ιδιαίτερη σημασία... Μια...

Ήμερώματα της Πέμπτης 24 Ιανουαρίου 2002... Μιας νύχτας... πολύ ιδιαίτερης!

Ήταν περασμένα μεσάνυχτα όταν σταμάτησε να φυσάει. Από τη μια στιγμή στην άλλη απλώθηκε παντού σιγή. Δεν ακουγόταν ούτε θρόισμα φύλλου, ούτε το σκυλί του ιδιοκτήτη του ξενοδοχείου που δεν είχε σταματήσει να ουρλιάζει στο κλουβί του από τότε που το έφερε, πριν από δυο βραδιές. Ένα αλύχτισμα συνεχόμενο

και θλιμμένο, αλλά ταυτόχρονα και ανατριχιαστικό. Σαν πνιγνρό κλάμα μωρού μέσα στην κούνια του, που θέλει να βροντοφωνάξει ότι κάτι δεν πάει καλά, μα δεν μπορεί· όχι επειδή είναι ακόμα βρέφος, αλλά επειδή κάποιο αόρατο χέρι πιέζει το μαξιλαράκι του πάνω στο τρυφερό προσωπάκι του. Τίποτα! Κανέννας ήχος δεν έβγαινε από το σκυλί! Το κατάσπρω τρίχωμα του λευκού ποιμενικού αναδευόταν μόνο στον ρυθμό της αναπνοής του που ήταν αφύσικα αυξημένος. Με τις πατούσες του να καλύπτουν τα ρουθούνια και την αλυσίδα από το κολάρο τραβηγμένη κοντά στο σώμα του, κειτόταν κουρνιασμένο σε μια γωνιά του σιδηρόφρακτου κλουβιού του. Του οριοθετημένου στρατηγικά στο μπροστινό μέρος του ξενοδοχείου, με οπτικό πεδίο στο πάρκινγκ και, βεβαίως, στην κεντρική είσοδο.

Ο χώρος στάθμευσης φιλοξενούσε ελάχιστα στον αριθμό αυτοκίνητα, κάποιων πελατών και του προσωπικού υπηρεσίας στις νυχτερινές βάρδιες, ενώ δεν διέθετε κάποιο είδος αυτόνομου, εξωτερικού φωτισμού. Άλλωστε, αποτελούσε περιττή δαπάνη για μία τόσο μικρή –κατά τα λεγόμενα του ιδιοκτήτη– ξενοδοχειακή επιχείρηση. Μόνο ένα διαχεόμενο αμυδρό φως έφτανε από τη ρεσεψιόν κι έφεγγε το σκότος, διαμέσου της ογκωδέστατης γυάλινης θύρας της εισόδου με τις γνωστές περιστρεφόμενες πόρτες και της ενισχυμένης τζαμαρίας του λόμπι του ισογείου. Δεν ήταν κάτι το ιδιαίτερο, αλλά για το σκυλί ήταν ο κόσμος ολόκληρος εκείνη τη νύχτα!

Ήταν μια γλυκιά παρηγοριά! Κάτι το είχε φοβίσει...

Τα μαζεμένα σύννεφα στον μελανό άναστρο ουρανό δεν κατάφεραν να κλέψουν τη δόξα του αλαβάστρινου φεγγαριού. Μερικές από τις ακτίνες του τα έζυναν σαν ξυράφια κι εξασθενημένες έλουζαν το ξενοδοχείο των τριών ορόφων με μια αχνογάλανη αίγλη.

Τα παντζούρια του ρετιρέ έτριξαν υπόκωφα, άρχισαν να κι-
νούνται προς τα πάνω και να τυλίγονται σε κύλινδρο στο άνω
τμήμα του κουφώματος. Οι μπαλκονόπορτες ξεμανταλώθηκαν
και υποχώρησαν προς το εσωτερικό του δωματίου. Μια σιλουέτα
έκανε την εμφάνισή της από μέσα, προχωρώντας προς τα κάγκε-
λα της τεράστιας αναλογικά βεράντας. Οι σκληρές σόλες από τις
γούνινες παντόφλες χτυπούσαν πάνω στο μωσαϊκό και αντηχού-
σαν στο πέραςμά τους έναν θόρυβο αρκετά δυνατό για δεκάδες
μέτρα! Η φιγούρα του ενοίκου του ρετιρέ έγειρε ακουμπισμένη
στο παγωμένο σίδερο και ατένισε τη νυχτερινή θέα. Παρά το
τσουχτερό κρύο, το χοντρό μπουρνούζι που είχε δεμένο με τη
φαρδιά του ζώνη κι ένα ποτήρι με ελάχιστο κονιάκ στον πάτο του
φαίνονταν υπεραρκετά για τις λίγες στιγμές που θα έμενε έξω.

Το τοπίο ήταν μαγευτικό, ακόμη και χωρίς τον ήλιο να φωτίζει
με όλη του τη μεγαλοπρέπεια κάθε σπιθαμή γης. Πέρα από τον
προκαθορισμένο χώρο στάθμευσης, που δεν ξεπερνούσε τον αντί-
στοιχο ενός σούπερ-μάρκετ, βρισκόταν μια συστάδα από ιτιές,
χωρισμένη στα δύο από τον δρόμο που έβγαινε στην κεντρική οδό
Τρικάλων-Καλαμπάκας. Ο μοναδικός ομφάλιος λώρος του ξενο-
δοχείου με τον πολιτισμό, θα σκεφτόταν κανείς! Τα αυτοκίνητα
ποτέ δεν σταματούσαν να πηγαινοέρχονται. Ζευγάρια λευκών φώ-
των πλησίαζαν, για ν' απομακρυνθούν μετά από λίγο σε ζευγάρια
κόκκινων, είτε από, είτε προς τα μυριάδες λαμπυρίσματα της πό-
λης των Τρικάλων, στο βάθος προς τα αριστερά. Τόσο κοντά, μα
τόσο μακριά! Το μέρος αυτό, που φιλοξενούσε ταξιδιώτες κάθε
λογής για περισσότερα από τριάντα πέντε χρόνια, αποτελούσε το
ιδανικό ησυχαστήριο για εκείνον που επιδίωκε την απομόνωση
για προσωπικούς του λόγους, στα τρία μόλις χιλιόμετρα από την
πόλη. Μπορεί ο χρόνος να αποτελεί το καλύτερο φάρμακο, αλλά
τι να τον κάνει κάποιος χωρίς την ησυχία του; Κι εδώ, μέσα στον
περικυκλωμένο από προαιώνιες οροσειρές κάμπο, με την κατά

τόπους βλάστηση να θυμίζει αλλού ερημικό τοπίο και αλλού τροπικό δάσος, με τα λιβάδια να διαδέχονται τις δασικές εκτάσεις και τις υδροφόρες αρτηρίες να συναγωνίζονται σε διακλαδώσεις τις οδικές, άνετα έβρισκε κάποιος τη γαλήνη! Ιδιαίτερα τώρα που το σκυλί είχε σταματήσει να αλυχτά λυπημένο!

Ο μεσήλικας ένοικος του ρετιρέ με το μπουρνούζι και τις γούνινες παντόφλες στριφογύρισε το κονιάκ στο ποτήρι ξεπλένοντας τα τοιχώματα και το ύψωσε μπροστά από το βλέμμα του, ακουμπώντας τους αγκώνες του στα σιδερένια κάγκελα της βεράντας. Κοιτάζοντας μέσα από το μελένιο υγρό παρατηρούσε την κίνηση των πυκνών νεφών που προμήνυαν κακοκαιρία. Δεν τον ένοιαζε όμως! Ήθελε να ξεφύγει για λίγο από τις αυξημένες υποχρεώσεις της δουλειάς, τις οποίες του μεταβίβασαν ταυτόχρονα με την προαγωγή του σε διευθύνοντα σύμβουλο.

Ο Ιανουάριος τον είχε κουράσει πραγματικά! Δεν έπαψε στιγμή ν' αναρωτιέται αν αυτό ήταν ένα τεστ των μελών του συμβουλίου των μετόχων για να καταλάβουν τις αντοχές του, ή αν εσκεμμένα του έβαζαν εμπόδια για να σταματήσουν την αναρρίχηση του και την προσχώρησή του στα διοικητικά στρώματα της πολυεθνικής εταιρείας στην οποία ανήκε. Όμως τι σημασία είχε; Έφτασε τόσο ψηλά σε τόσο λίγα χρόνια και η δίψα για ακόμη περισσότερα δεν είχε σβήσει! Αντιθέτως, την ένιωθε πιο έντονα. Αυτή τη γλυκιά και ανελέητη δίψα για εξουσία· για έλεγχο· για οτιδήποτε τον ανύψωνε πάνω από τη μάζα του κοινού λαού! Αλλά με ποιο κόστος;

Ένα υποτυπώδες μειδίαμα έσκασε στο ένα άκρο των χειλιών του και τον γέμισε με υπερηφάνεια! Δεν τον άγγιζε κανείς! Ακόμη κι εκείνο το καταραμένο σκυλί που δεν τον άφηνε να ευχαριστηθεί τον ύπνο του, είχε πλέον σωπάσει μπροστά στην αύρα του μεγαλείου του! Ευχήθηκε να φοφήσει το άτιμο για να επέλθει η αναγκαία ισορροπία στην τάξη των πραγμάτων που θεωρούσε

ορθή! Πού να ήξερε ο άμοιρος; Το σκυλί ήταν ήδη νεκρό από τη στιγμή που έκανε το πρώτο βήμα κατά την έξοδό του στη βεράντα! Κειτόταν άψυχο πια μέσα στο κλουβί του.

Φόβος! Η μοναδική και πρωτοφανής αιτία που του είχε στερήσει τη ζωή!

Με τα χέρια κρεμασμένα στα κάγκελα, να κρατούν το ποτήρι με το κονιάκ πάνω από κενό έντεκα μέτρων, χαμήλωσε τα μάτια του προς τα κάτω μήπως και δει το σκυλί, για να του επιβάλει την ανωτερότητά του και να καγχάσει για τη νίκη του πάνω σε πιο ασήμαντης μορφής ζώες. Η απογοήτευση ήταν έκδηλη όταν τελικά διαπίστωσε πως δεν θα έβλεπε τίποτα παραπάνω από το άνω μέρος του κλουβιού και το ανόητο κοριτσάκι που στεκόταν ακίνητο παραδίπλα, με κάτι που έμοιαζε με πάνινη κούκλα να κρέμεται από το δεξί του χέρι.

«Ει! Τι κάνεις εσύ τέτοια ώρα έξω; Δεν έχεις σχολείο αύριο;» της φώναξε.

Το κοριτσάκι δεν σάλεψε διόλου.

«Σου μιλάω! Μην κάνεις πως δεν με ακούς!» συνέχισε σε πιο οξύ τόνο, χωρίς να καταφέρει να γίνει άξιος προσοχής. Φανερά εκνευρισμένος και απογοητευμένος που δεν πέρασε το δικό του, μονολόγησε: «Εντάξει! Υποθέτω πως οι γονείς σου σου έμαθαν να μη μιλάς με αγνώστους και καλά κάνεις! Δεν ξέρεις, όμως, πως η ώρα είναι ακατάλληλη για τόσο μικρά κοριτσάκια σαν κι εσένα; Αν θες να παίξεις με τον σκύλο, καλύτερα να περιμένεις να ξημερώσει πρώτα, οπότε... άντε στο σπιτάκι σου και γρήγορα! Μη με κάνεις να κατέβω κάτω! Δεν θα σου αρέσει!»

Μετά από μια μικρή παύση για να πάρει μια ανάσα και να καλμάρει κάπως τα νεύρα του, σκέφτηκε να αλλάξει τακτική. Έπεσε στην περίπτωση νυχτιάτικα! Το μικρό κορίτσι με την πλούσια μαύρη κόμη του ν' ανεμίζει ανάλαφρα στον ξέπνοο άνεμο, έμεινε αποσβολωμένο προς το κλουβί. Τα χαρακτηριστικά του

προσώπου του δεν ήταν ορατά από τη βεράντα του ρετιρέ, λόγω των αφύσικα μακριών μαλλιών του που το κάλυπταν. Κι αυτό το κατάνταυρο χρώμα τους δεν ανακλούσε ούτε μία αχτίδα φωτός!

Τα πράγματα φαίνονταν παράξενα! Το όλο σκηνικό είχε γίνει πολύ περίεργο για να είναι αληθινό! Από τη μια το κοριτσάκι έστεκε ακίνητο σαν άγαλμα τόση ώρα μπροστά στο σκυλόσπιτο και από την άλλη ένα σκυλί που δεν έβγαζε άχνα!

«Ξέρεις... Υποθέτω ότι πρέπει να σ' ευχαριστήσω που έκανες αυτό το κοπρόσκυλο να το βουλώσει και λίγο. Δεν ξέρω πώς τα κατάφερες, αλλά δε με νοιάζει! Και για να μη με νομίζεις κακό, θα σε κερνούσα μια σοκολάτα για το κατόρθωμά σου αν υπήρχε κάποιο ανοιχτό περίπτερο εδώ κοντά! Για την ώρα, περιορίσου στο λίγο κονιάκ που έχω πρόχειρο!» είπε μοθηρά και με στόμφο. Και πριν προλάβει καλά-καλά να τελειώσει τη φράση του, έχυσε το περιεχόμενο του ποτηριού τινάζοντάς το περιπαιχτικά. Ένας πίδακας από χοντρές σταγόνες κονιάκ πότισε το κεφάλι του κοριτσιού, που σαν απολιθωμένο έστεκε με πείσμα στη θέση του!

Κρύος ιδρώτας άρχισε να κυλά στο μέτωπο του ενοίκου του ρετιρέ. Τα μάτια του, πάντα καρφωμένα στο κοριτσάκι, άρχισαν να ξεραίνονται γουρλωμένα μέσα στις κόγχες τους. Του ήταν αδύνατο ακόμη και να βλεφαρίσει, οπότε έμεινε κι εκείνος σαν στήλη άλατος, βλαστημώντας νοερά την ώρα και τη στιγμή που βγήκε στη βεράντα.

Η σιωπή έσπασε από έναν κρότο γυαλιού να θρυμματίζεται σε χίλια κομμάτια στα πόδια του κοριτσιού. Μην πιστεύοντας και ο ίδιος αυτό που μόλις είχε κάνει, συνειδητοποίησε ότι το άδαιο ποτήρι που κρατούσε δεν ήταν πια ασφαλισμένο στην παλάμη του χεριού του! Δεν του έπεσε από απροσεξία, εκθέτοντας άθελά του σε τραυματισμό ένα παιδί! Το είχε πετάξει επίτηδες εναντίον του και με όλη τη δύναμή του!

Για μια φορά ακόμη, το κοριτσάκι δεν κουνήθηκε από τη θέση του...

Τρεκλίζοντας και παραπατώντας, ο ένοικος του ρετιρέ σωριάστηκε στο δρύινο πάτωμα μπροστά από το κομοδίνο, δίπλα στο υπέρδιπλο κρεβάτι του δωματίου του. Ούτε που κατάλαβε για πότε έφτασε εκεί και για πότε έπιασε με τα τρεμάμενα χέρια του το ακουστικό του τηλεφώνου για να επικοινωνήσει με τη ρεσεψιόν! Αν και η ώρα ήταν δέκα λεπτά μετά τη μία, η ρεσεψιόν δεν έμενε ποτέ χωρίς υπάλληλο. Ακόμη και στην περίπτωση που το ξενοδοχείο δεν είχε ούτε έναν πελάτη!

«Ρεσεψιόν, ομιλείτε παρακαλώ», ακούστηκε μια νεανική γυναικεία φωνή στην άλλη άκρη του ακουστικού.

«Ναι... εεε... είδα αυτό το κοριτσάκι έξω... από το μπαλκόνι... Είμαι στο ρετιρέ... και... Τι θα γίνει μ' εσάς επιτέλους; Θα το μαζέψετε από 'κει;»

«Ηρεμήστε, κύριε», τον καθησύχασε η υπάλληλος. «Τι πρόβλημα υπάρχει;»

«“Τι πρόβλημα υπάρχει;” Τι πρόβλημα... Ακούστε... Μην αφήνετε τα παιδιά των πελατών σας να τριγυρνάνε τα άγρια μεσάνυχτα έξω και μετά να μας ζητάτε και τα ρέστα από πάνω! Δε θα φταίω εγώ αν συμβεί κάτι! Και μετά να μου πείτε πως είναι μικρό και δεν καταλαβαίνει... Θα... Θα...»

«Κύριε, δε νομίζω πως καταλαβαίνω τι εννοείτε! Θα μπορούσατε να γίνετε πιο σαφής;»

«Μάλλον έχεις σοβαρό πρόβλημα! Σου είπα πως είναι ένα κοριτσάκι έξω! Εκτός κι αν είσαι τυφλή, σίγουρα μπορείς να το δεις μπροστά στην είσοδο!»

«Συγγνώμη, κύριε, μα δεν υπάρχει κανένας έξω αυτή τη στιγμή!»

«Μπροστά στην είσοδο, ρε κοπελιά! Στο κλουβί από το βρομόσκυλό σας!»

«Μα σας είπα! Δεν είναι κανείς έξω!»

«Μη μου λες εμένα ότι δεν είναι “κανείς” έξω! Ξεστραβώσου και λιγάκι ή παραιτήσου, αν δεν μπορείς να κάνεις σωστά μια δουλειά», συνέχισε το ρέκασμά του.

«Σας παρακαλώ! Χαμηλώστε τον τόνο της φωνής σας... Μήπως αν...»

«Θα μιλάω όπως μου αρέσει! Δε θα μου πεις εσύ...»

Η γραμμή κόπηκε ξαφνικά και ο ένοικος του ρετιρέ χτύπησε δύο φορές το ακουστικό του τηλεφώνου στη γωνία του κομοδίνου. Δεν έλυσε το πρόβλημα, μα ξέσπασε για λίγο τα τεντωμένα νεύρα του πάνω στη συσκευή! Εισέπνευσε βαθιά από τη μύτη και εξέπνευσε από το στόμα. Βρίσκοντας μια στιγμή διαύγειας μέσα στην τρέλα του, συγκράτησε με την τελευταία ρανίδα αυτοελέγχου που του απέμεινε το τρέμουλο των δακτύλων του και σχημάτισε για δεύτερη φορά το εσωτερικό νούμερο του τηλεφώνου της ρεσεψιόν.

Οι δυο απλίκες που φώτιζαν το δωμάτιο τρεμόπαιξαν κι έσβησαν! Όσες από τις ακτίνες του φεγγαριού είχαν γλυτώσει το φίλτρarisma στα σύννεφα, έσπαζαν με δυσκολία το μαύρο σάλι που τύλιγε το εσωτερικό του δωματίου! Έχοντας το ακουστικό πιεσμένο δυνατά στο αυτί του, το ένωσε να γλιστρά αργά προς τα κάτω, μέσα από τα ιδρωμένα δάχτυλά του, για να διαπιστώσει με φρίκη την ύπαρξη ενός τρίτου χεριού που το τραβούσε! Στρίβοντας όσο πιο αργά γινόταν το κεφάλι του και πεταρίζοντας ασυναίσθητα τα βλέφαρα, είδε με φρίκη να κάθεται πάνω στο κρεβάτι του το μικρό κορίτσι, με τα χυτά κορακίσια του μαλλιά, τα βρεγμένα από το κονιάκ, να κρύβουν το πρόσωπό του. Φορούσε ένα απλό μαύρο φόρεμα, το οποίο μετά βίας κάλυπτε τους ώμους και τα γόνατα δύο ξυπόλητων ποδιών. Μια πάννη, κακοραμμένη κούκλα ήταν στο ένα του χέρι που ακουμπούσε στο στρώμα, ενώ στο άλλο κρατούσε το ακουστικό του τηλεφώνου

που είχε αρπάξει! Όσο για το δέρμα του, αυτό είχε το χρώμα της στάχτης και ξεφλούδιζε εδώ κι εκεί, σαν καμένο φύλλο χαρτιού!

Ο ένοικος κατάπιε τη γλώσσα του κι έπεσε προς τα πίσω κατατρομαγμένος, ανάσκελα πάνω στο ξύλινο πάτωμα, στηριζόμενος στις παλάμες του. Κλωτσώντας και κωπηλατώντας με τους αγκώνες του, προσπάθησε να απομακρυνθεί σαν κατσαρίδα που την έχουν γυρίσει ανάποδα, καταφέροντας τελικά να φτάσει ως την μπαλκονόπορτα! Στις ελάχιστες στιγμές της προσπάθειάς του που φάνηκε να κρατά αιώνες, το κοριτσάκι δεν κουνήθηκε ρούπι από τη θέση του! Είχε το πάνω χέρι σ' αυτήν την άνιση αναμέτρηση!

Ημιλιπόθυμος καθώς ήταν, αισθάνθηκε μια παγερή ανάσα στον σβέρκο του, η οποία έκανε και τις τελευταίες τρίχες του να σηκωθούν! Μη θέλοντας να κοιτάξει, έκλεισε σφιχτά τα μάτια και ψηλάφισε πίσω από το κεφάλι του. Αμέσως ευχήθηκε να μην το είχε κάνει!

Μια μουσούδα χωρίς κάτω σαγόνι, με γλιστερά δόντια κι ένα παχύρρευστο υγρό να αναβλύζει. Μια γλώσσα που ξεπρόβαλε από εκεί που υποτίθεται πως βρίσκεται ο λαιμός και... εξερευνώντας το πάνω μέρος του κεφαλιού –πανικόβλητος διαπίστωσε ότι είχε γυρίσει 180 μοίρες γύρω από τον άξονα της σπονδυλικής στήλης– δυο άδειες από μάτια κόγχες!

Έφερε τα χέρια του μπροστά από το πρόσωπό του και άνοιξε τα μάτια. Ήταν κατακόκκινα από το αίμα! Ανέπνεε με δυσκολία και σκέφτηκε πως δεν είχε νιώσει ποτέ τόσο φόβο στη ζωή του! Συλλογίστηκε τα όσα είχε κάνει, όσα έπρεπε να είχε κάνει και όσα θα ήθελε να κάνει, αλλά δεν πρόλαβε! Το τέλος ήταν κοντά – και δεν προμηνυόταν ωραίο!

Το κοριτσάκι στεκόταν όρθιο μπροστά του, ακίνητο, με την κουκλίτσα του στο χέρι. Άρχισε να περιστρέφει το κεφαλάκι του σαν σβούρα γύρω από τον άξονα του λαιμού, λες και ήταν απο-

κολλημένο από το υπόλοιπο σώμα του, με τα μακριά μαλλιά του να σχηματίζουν μια μαύρη δίνη καθώς κινούνταν. Μια κίνηση τόσο αφύσικη και φρικτή, που κανείς ζωντανός δεν θα μπορούσε να εκτελέσει! Όσο απότομα την άρχισε, τόσο απότομα τη σταμάτησε κι έγειρε το κεφάλι στο πλάι! Ένας λαρυγγισμός αναδύθηκε και μέσα από τα πυκνά μαύρα μαλλιά του ξεπρόβαλαν δυο ζοφερές, σκοτεινές, γυάλινες χάντρες. Ήταν τα μάτια του, που καθρέφτιζαν το είδωλο του Θεριστή, όπως και του σκυλιού· να ξερονά πηχτό, κολλώδες αίμα, καθώς κατέβαλλε επανειλημμένες προσπάθειες να ουρλιάξει...